

w y b u c h ł o

kolejna sztafeta walczących
zginęła na froncie walki
w męce
o Pamięć
w męce
o Prawdę
w męce
o Przyszłość
z w y c i ę ż y ł a
najwyższą ceną

jest inaczej
zupełnie inaczej

Naród Polski
z ofiar zbudowany

o dwunastej zawyły
lamentem syreny

i zastygła Polska
w zadumie
i zjednoczyła się
Polska
w odwiecznym
własnym dramacie

śmierć rodzi nadzieję
już nikt
nic
za nas
już wszystko my sami
osamotnieni
wyłącznie my
dla przyszłości
dla marzeń

Nguyen Chi Thuat

(Wietnam)

Odkrywanie siebie

Widziałem w życiu niejedno.
Przeznaczone mi łzy wypłakałem.
Czyżby?

Oglądam telewizję
Las pod Smoleńskiem
w śmiertelnej ciszy.
Krzyczą nazwiska
z niekończącej się listy.
Nikt mi bliski
Inna nacja, rasa.
Więc skąd ten uścisk krtani?
Czemu wilgną oczy?

W nieszczęściu innych
odkrywam siebie:
jeszcze umiem płakać!

Nie potrzebuję do tego
słowiańskiej duszy.
Moje wietnamskie serce
zupełnie wystarczy.

*Poznań, drugi dzień po katastrofie
lotniczej pod Smoleńskiem*

Danuta Mucha

* * *

nie po drodze mym listom do nieba
wieczorami rankami cichymi
zapał moich wyznań mi przebacz
moim słowom pomiędzy innymi

niosę miłość do Ciebie na szyi
sercem potem ją oceń i przebacz
moim słowom pomiędzy innymi
listy rzadko pisze się do nieba

z jaskrawego rąbka nadziei
z zapomnienia jak z mgły
albo z cierpień
piszę listy do nieba
narzekam
ale zawsze możesz go nie spełnić

* * *

niebem palce otaczam jałowe
w błękitnego koloru zachwycie
i już nie mam rąk swoich a Twoje
kochające mnie i moje życie

zapaliłam lampę oliwną
światłem nagich cichych pacierzy
tylko dwa zostały mi życia
jedno tam a drugie na ziemi

a Ty patrzysz na drogę powikłań
na te stopy co biegły i były
i na pewno dobrze mi życzysz
palcom moim i stopom co wierzą

* * *

z zapomnienia z ciszy marzeń
rosną skrzydła moich myśli
na różowej pajęczynie
mgłą spowite
słońce błysnie

zapach jabłek zapach rosy
z zapachami trawy łączy
i zapala sen motyla
głos natchnienia
chwilą sączy

a nazajutrz
a na niwie
letni wiatr
tańczący
opowiada o przyczynie
tańca kwiatów
w deszczu polnym

* * *

morze nie mówi
morze szumi
o wspaniałości uczuć
ludzi do ludzi
jakby z ziaren piasku
list ułożyć miało
to o nadmiarze uczuć
to o tym że ich zbyt mało

morze nie mówi
morze szumi
o takiej porze

może nie jedynej
gdy jak na dłoni widzi
co grozi fali za to
że nie przeminie

morze nie szumi
morze milczy
samo
zdziwione biegiem fal
których tyle miało
a teraz w ciszy
po jednej odlicza
i ciągle dwie
ciągle te same
na palce naniza

morze nie milczy
morze słucha tylko
czy życie w śmiech je zamieni
czy w wulkan?

Zygmunt Dekiert

Nie ten dramat

Różowym nerwem świtu
komponuję siebie
Tonę w zieleni nut dnia
Pusty balkon
Zagubiona serenada
Pęknięta struna gitary
Cerowanie serca czerwieni

Zejście

Przywołuję Cię
bezkresem chwili
Minutą
Kwadransem
Godziną
Szept błagania
powierzam wszechobecnej ciszy

Zdrowie słońca

Młodość
jest tylko słońcem
w gruszcze wieczoru
Listkiem kocham
w umizgach rajskej jabłoni
Kokluszem szeptu wyznań
w świerki
sosny
brzozy
W dotyku mchu
żarłoczny ust wilgocią
Kleksem malachitu
na mapie wrzawy
miasta
czernią skażonej

Wiarą jest
w powrót parasola
wiatrem niesionego
do gwiazd

